

hvad „danſk Spterritorium“ ſkal betyde. Der er et andet Lovbegreb, ſom der viſt ogſaa turde være Anledning til at træffe nærmere Beſtemmelse om, det er Eiendomsretten over Havet. Jeg ſigter ikke blot til det Liſfelde, ſom det ærede Medlem, der ſidſt havde Ordet, omtalte, men ogſaa til den almindelige Eiendomsret over Havet, der i § 1 er undergivet en Indſkrænkning, ſom ſtaaer i Strid med de hidtil gjældende Lovbeſtemmelſer, i Følge hvilke jo Havet er herreløſt. Jeg ſkal fortelligt tillade mig at omtale et Liſfelde fra den Egn, jeg har den Ære at repræſentere, og hvortil der viſtnok findes tilſvarende Liſfelde paa andre Steder. Udfor Korsør Grund gjør Korsør Kommune Paafand paa at have Eiendomsret over det aabne Hav, og der har været forſkjellige Sager herom, ſom have ſaaet forſkjelligt Udfald, ſaa at der, mig bekendt, nu findes en Strækning, for hvilken denne Ret ved Dom er fraſkreven Grundeierne, Korsør Kommune eller den, ſom har erhvervet Grundretten paa Landjorden; medens der i et andet Liſfelde denne Ret ved en Overretsdøm er tilkendt dem, der ere i dette Liſfelde. Nu verſerer der for Diebliffet ſaa viſt mig bekendt paany Sager beſangaaende, og til ſaadanne Liſfelde turde der viſtnok være Grund til nærmere at tage Henſyn i Loven. Kommiſſionen har taget denne Sag temmelig let, idet den har ſagt: I Tidernes Løb er ogſaa paa anden Maade end ved Overdragelse eller Bevilling af Staten Særrettigheder opſtaaede, ſaaledes ved lokale Sedvaner, og diſſe Særrettigheder, der nu fremtræde med en rent privatretlig Karakter, maa ſelvfølgelig reſpekteres. Der er det Eiendommelige ved Særrettigheder af denne Art, at de konſtituere Eiendomsret over Noget, ſom Lovgivningsmagten har erklæret ikke kan være Eiendomsret undergivet, nemlig det aabne Hav. Der er ikke Tale om Fiſkeri, der ſtaaer i umiddelbar Forbindelse med Kysten, hvad den ærede ſidſte Tale omtalte, men om Bundgarnsfiſkeri, ſom drives i aabent Hav. Jeg har ikke villet undlade at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt, og jeg antager, at det Udvalg, der vil blive nedſat i denne Sag, ogſaa vil have ſin Opmærksomhed henvendt derpaa. — I Lovforſlagets § 11 er der givet en Regel af temmelig eiendommelig Art. Som bekendt, hjemler Grundloven Regjeringen Ret til at udſtede foreløbige Love, naar Rigsdagen ikke er ſamlet, og naar paatrængende Omſtændigheder ere tilſtede. Her er der givet en Beſtemmelse, ſom for dette Liſfeldeſ Bedkommende indfører en ny Regel, nemlig den, at Regjeringen udſteder en Anordning, men at Spørgsmaalet ſnareſt mulig bliver at ſøge endelig afgjort ved Lov. Der er den Forſkel mellem den almindelige Beſtemmelse i Grundloven og den Beſtemmelse, der er foreſlaaet i § 11, at derſom Regjeringen og Rigsdagen ikke kunne blive enige om den paagjældende nye Beſtemmelse, ſaa bliver i Følge § 11 Regjerin-

gens Forbud eller Reſolution ſtaaende ved Magt trods Rigsdagens Billie, hvorimod den foreløbige Lov, naar den ikke finder Rigsdagens Billigheſe, falder bort. Ogſaa i § 51 findes en Beſtemmelse, ſom ſtrider imod, hvad der er almindelig faſſat i ſaadanne Liſfelde. Der ſtaaer nemlig i § 51: „Ingen maa forſende, falbyde, ſælge, kjøbe eller modtage de i § 47 nævnte Fiſk og eiheller Krebs eller Hummer, naar de ere fangne i Vand og paa Luder, hvor Fangſten af dem er forbudt i Genhold til viſſe Paragrafer. Man pleier kun at faſſette Forbud og Straf for at forſende, falbyde og ſælge, men ikke for at kjøbe og modtage den Art Sager. Jeg ſkal eksempelvis henviſe til Lotteriloven, hvor det er forbudt at ſolligere, men dog ikke er forbudt at kjøbe Sedler og ſpille i fremmede eller forbudte Lotterier. Det vilde være ſærdeles vanſkeligt for Private at kontrollere Sligt, og de kunne paadrage ſig Anſvar paa den meſt uſkyldige Maade. Rigtig nok tilføies der, at Kjøberen er anſvarſfri, naar det Kjøbte har været offentlig ſalubt, eller han kan paaviſe Sælgeren; det gjør rigtignok en Indſkrænkning deri, men det ophæver ikke det Eiendommelige i denne Beſtemmelse. Ogſaa med Henſyn til § 42 ſkal jeg tillade mig en Bemærkning. Der faſſettes i Paragrafen, at der ſkal være 3 Fiſkerikontrollører. Jeg tror, at Kommiſſionen i dette Punkt har truffet det Rette ved at foreſlaa 2 Fiſkerikontrollører, idet Danmarks naturlige Etællinie for Fiſkeriets Bedkommende gaar fra Mols til Sjællands Nordſpids, ſaaledes at den ene Del dannes af, hvad der ligger Syd for denne Linie, og den anden af, hvad der ligger Nord for den og Veſt for Jylland. Dette er den naturlige Afgrænsning, og der vil viſtnok ikke være Narſag til at gjøre nogen Udſkilleſe mellem de ſyenfke og de ſjællandske Farvande, der løbe i den Grad i hinanden, og Forholdene ere i ſaa mange Hendeſender ensartede, at det vilde være uehdigt, om de bleve forſkjellige Kontrollører undergivne. I Forbindelse dermed ſtaaer Spørgsmaalet om Kontrollørernes Lønninger, ſom af Kommiſſionen foreſlaas til 3000 Kroner, men af Regjeringen til 2000 Kroner for hver. Jeg antager, at Regjeringen har villet ſørge for, at Lønningernes ſamlede Beløb ikke blev ſtørre end af Kommiſſionen foreſlaaet; men hvad Regjeringen har foreſlaaet, er viſtnok ſaa lidt, at man ikke kan faae en dertil egnet Mand derfor. I een Hendeſende har Regjeringen viſtnok været heldigere end Kommiſſionen med Henſyn til Kontrollørerne, og det er ved at foreſlaa, at den Eine ſkal have Bolig ved Store Belt eller i Kjøbenhavn, hvorimod Kommiſſionen har villet anviſe ham Bolig ved Store Belt. Jeg antager, at det Naturlige for ham vil være at bo i Kjøbenhavn, fordi det er vigtigt for en Fiſkerikontrollør at ſtaa i Forbindelse med de offentlige Samlinger og mange andre Inſtitutioner, ſom findes i Kjøbenhavn. — Med Henſyn til det